

פורים (8)

אפשר שלא לשמוח? נכון, המשכנתא לא תיעלם, השמן ברכב לא יוחלף מאליו, כנראה שגם הבוס יישאר קפדן ועצבני. אבל ההכרה הזו שהחיים הם משהו הרבה יותר גדול מזה, ושהנשמה שלנו היא אפילו הרבה יותר גדולה מהחיים עצמם – היא תעניק לנו שמחה אמיתית.

המלקט

משנכנס אדר מרבין בשמחה

החיוב להיות בשמחה לא שייך רק לחודש אדר, יהודי צריך להיות בשמחה כל השנה, כמו שפסק הרמב"ם בהלכות דעות (ב. ז.) לא יהא אדם בעל שחוק ומהתלות ולא עצוב ואונן אלא שמח. הגמרא (תענית כב.) מספרת, שרב ברוקא היה בשוק של בני לפט. פגע בו אליהו הנביא. שאל רב ברוקא את אליהו: יש כאן בשוק בני עולם הבא אמר לו: כן, נכנסו עכשיו שנים, והם בני עולם הבא. שאל רב ברוקא את האנשים הללו מה המיוחד בהם, והשיבו: אנשי בדוחי און, אנחנו מבדחים אנשים עצובים ומשמחים בני אדם. לא מוזכר כאן שהם שימחו בעניני תורה ומצוות, הם סתם עשו אנשים שמחים. ותמוה, וכי לכן זוכים לעולם הבא? **המהרש"א** נוגע בענין זה, ומביא על כך נקודה מעניינת. הגמרא (חגיגה טו) אומרת: בזמן שאדם מצטער שכינה מה אומרת? קלנו מראשי, קלני מזרועי. לאדם יש עצב כלשהוא, עצוב לו בבית, ויש ששלום בית שלו אינו כמו שצריך להיות, הפרנסה לא מצויה, לא טוב לו, ויש לו את כל הסיבות להיות באמת עצוב. כל זאת מבחינתו עליו לדעת שברגע שהוא מצטער, גם השכינה מצטערת, ולכן לשים את הצער שלו בצד, ולשמוח בשביל השכינה. אם הוא ישמח גם הקב"ה ישמח! אותם אנשים שמחו בני אדם עצובים, וגרמו לכך שהקב"ה היה שמח, ובזה זכו להיות בני עולם הבא.

ספר "דורש טוב"

פרשת זכור

כח עמלק להשכיח מאתנו את ה'

תַּמְחָה אֶת זֶכֶר עַמְלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח (דברים כה. יט)

כתב בספר "תשואות חן": כתוב בתוספות בשם השר מקוצי: פעם אחת בא אליהו הנביא בחלום, וגילה לו, שעיקר הדבר שתופס בו היצר הרע את האדם הוא, השכחה! כי אלולי השכחה היה כל האדם מתלהב לבבו לעבודת ה' יתברך, על ידי זכירתו מאשר עבר עליו מיום הוולדו, ואשר נעשה עמו פלאי פלאות, אשר כח מי יוכל לספר, דאילו פינו מלא שירה כים ולשונינו כהמון גליו... אין אנחנו מספיקים להודות ולהלל על כל הניסים והנפלאות שעושה עמנו בכל עת ובכל שעה, אך

משנכנס אדר מרבין בשמחה

הקשה בספר "דרכי השלמות", מדוע באדר שנעשה בו נס, מצוה להרבות בו בשמחה מתחילת החודש, ואילו חודש ניסן אשר היה בו ניסים גלויים, אין מצוה להרבות בו בשמחה? ותירץ, נס פורים אירע בתקופה של הסתר פנים וכאשר העולם מתנהל בהסתר פנים הדבר דומה לילד הזקוק לאמו תמיד, ואמו עזבתו, וכעין מה שאמר דוד המלך "הסתרת פניך הייתי נבהל" (תהלים ל), וכאשר יש תשועת ה' בשעה זו, השמחה היא גדולה לאין שיעור, כי יש הוכחה שאע"פ שהקב"ה מסתיר פניו, בכל זאת אינו נוטשנו. אך חודש ניסן, אף כי היו בו ניסים, אין השמחה כמו חודש אדר, כי תקופת מצרים היתה בהנהגה גלויה והניסים גלויים.

ספר "אוצרות התורה, פורים"

משנכנס אדר מרבין בשמחה

"משנכנס אדר מרבין בשמחה", והשנה (שהיא שנה מעוברת), יש לנו שני חודשי אדר, שמחה כפולה. פתגם חכם אומר: כאשר אנשים רואים ילד עם פרצוף רציני הם ממהרים לשאול אותו: מה קרה? הכול בסדר?, כי ילד הרי אמור להיות חייכני ושמח תמיד, יחד עם זאת, אותם אנשים בדיוק, כשהם רואים מבוגר שסתם מחייך לעצמו באמצע היום, הם שואלים את עצמם: מה לא בסדר איתו? מה פתאום הוא מחייך סתם כך באמצע היום? ! ככל שאנחנו מתבגרים אנחנו לומדים ש'החיים זה לא פיקניק', שהחיים הם לא בדיחה, שצריך לקחת את החיים ברצינות. החיים כאילו מכריחים אותנו לנטוש את השמחה של הילד, את חדוות החיים שלו ואת החיוך הקבוע על הפנים... ולהחליף אותם במבט רציני ואולי גם קצת עצוב. שמחה של ילד נובעת מזה שאין לו אף דאגות, הוא לא צריך לדאוג לתשלום המשכנתא, להחליף שמן ברכב או לחשוש מה יאמר הבוס. קל לו לשמוח. שמחה של אדם בוגר זה משהו אחר לגמרי. שמחה אמיתית לא באה בקלות. שמחה אמיתית היא לא התעלמות מכל הדאגות והטרדות שלנו; היא נובעת מכך שעל אף ולמרות הכול, אנחנו מתחברים ל'אני' האמיתי שלנו, לנשמה הטהורה ולכוח האלוקי שמחיה אותנו כל רגע. תנסו את זה בעצמכם. מחר בבוקר, איך שאתם מתעוררים, לפני שאתם עושים כל דבר אחר, תאמרו את המשפט "מודה אני לפניך מלך חי וקים, שהחזרת בי נשמת בי בחמלה רבה אמונתך". אימרו את המשפט לאט לאט. תחשבו על המילים. בורא העולם החזיר לי את הנשמה, הוא בחר בי, הוא מאמין בי, אכפת לו ממני באופן אישי. כשחושבים על זה, כשמחזירים לתוכינו את ההכרה והתודעה הזו, איך

הלכה: לצאת י"ח מחיית עמלק בקריאת פ' 'ויבוא עמלק' שנה מעוברת

כתב המ"ב (ס' תרפה סקט"ז) אבל המג"א מצדד וכו' דפרשת זכור יוצא ע"פ הדחק במה שישמע הקריאה בפורים פרשת 'ויבוא עמלק' וכו' ולענ"ד עיקר דינו של המג"א צ"ע וכו'. ובפסקי תשובות (אות ח) כתב: וכן מצינו בעוד פוסקים שדחו דברי המג"א להלכה למעשה ללא עוררין. יש שכתבו שבכל שנה מעוברת יש להקפיד לכוון בקריאת פרשת כי תצא דאשתקד לצאת ידי חובת מצות מחיית עמלק, כי זמן שכחה היא י"ב חודש, ובשנה מעוברת שעוברים י"ג חודשים מקריאת מחיית זכור דאשתקד עד הקריאה דהשתא יעבור על לאו ד'לא תשכח'. אמנם יש הכותבים שאין לחוש לכך, כי בשנה מעוברת שיעור השכחה הוא י"ג חודש, כי חוקי הטבע כפופים לתורה. **ספר "פסקי תשובות" חלק ו'**

פתגם: להצלחה יש הרבה הורים, אך הכישלון הוא יתום **ספר "שמחה"**

חקירה: פירות שביעית

יש בהם שני דינים נפרדים, קדושת הפירות והפקר הפירות, או שהפירות קדושים וממילא הם נעשים הפקר (המידות לחקר ההלכה ח-נד) **ספר "קובץ יסודות וחקירות"**

סיפור: השפעה רעה

שאלו לילד יניק וחכים: חכמינו אמרו: "אוי לרשע ואוי לשכנו" התוכל להביא ראיה מן התורה, ששכנים רעים השפעתם רעה? השיב הילד בלי שהיות: הלא פסוק מפורש הוא בתורה: וירד מצרימה ויהי שם לגוי גדול.....! **ספר "חור וחלק"**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'יות בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליה, רישירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא לבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר, מיכאל צ'רלי בן ג'וליט אסתר,

השכחה גורמת לנו לשכוח הכל, ועל כן אין אדם נזהר להקפיד להכיר טובה לבוראו ולא לעבור על רצונו יתברך. כתבו המפרשים שזהו הרמז בכתוב: "תִּמְחָה אֶת זֵכְרְ עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח", תמחה את זכר עמלק, כח הסטרא אחרא, אשר מכניסה שכחה בלב האדם, ולא תשכח, ולא תשכח את הטובות שעשה לך ה'. **ספר "אוצרות התורה"**

כיצד ביכולתנו כיום להלחם בעמלק?

אומר רבי אלחנן וסרמן הי"ד: בדרך כלל, כאשר נלחמים מול אויב, ישנם שתי דרכים להלחם נגדו: הדרך האחת היא מלחמה פנים אל פנים. במלחמה כזו לרוב יש אבידות לשני הצדדים, גם לצד שבסופו של דבר מנצח. אבל ישנה דרך נוספת: אם יודעים היכן מוקד הכח של האויב ופוגעים בו, אזי אפשר למוטט אותו. בדרך משל, אם יודעים היכן נמצאים מחסני כלי הנשק שלו, ושורפים את המחסנים, הרי הוא נותר ללא נשק, וממילא הוא מתמוטט ונכנע. אם נדע מהיכן שואב עמלק את כוחו אומר רבי אלחנן, נוכל לפגוע במוקד הכח ובכך לגרום להתמוטטותו. בתורה כתוב: "ויבוא עמלק וילחם עם ישראל בריפידים". אומרים חז"ל: על שרפו ידיהם מן התורה ומן המצוות, נמצא כי כוחם של אותם עוכרי ישראל, מעביר על דעת, הוא ריפיון ידים בתורה. אם רוצים אפוא להלחם בעמלק, הדרך הפשוטה היא לפגוע במקור בכח שלו. כל דף גמרא, כל חיזוק של תורה, כל עמל בתורה, זו פגיעה במקור הכח של עמלק. הוא שואב את כוחו מרפיון בתורה, ומחיזוק בתורה הוא מאבד אותו. לכן, אם רוצים לקיים מצות מחיית עמלק בימינו, הרי זה הדרך בתורה. **ספר "אוצרות התורה פורים"**

שנקרא את בני האדם לשונאו

הרמב"ם בספר המצוות כותב על מצות זכירת עמלק, וז"ל: הציווי שנצטוונו לזכור את אשר עשה לנו עמלק, שקדם אותנו ברע, שנאמר את זה בכל זמן וזמן, ונעורר את הנפשות בדברים להלחם בו, שנקרא את האדם לשונאו, כדי שלא ישכח הדבר, ולא תחלש שנאתו, ולא תמעט הנפשות במשך הזמן. ומוסיף הרמב"ם: הלא תראה איך עשה שמואל הנביא לקיים מצוה זו. שהוא זכר תחילה, ואחר כך ציוה להרגם. יש לשאול: בכל המצוות הרמב"ם מסביר את המצוה ודיניה, ומה ראה במצות זכירת עמלק להוסיף ולהביא ראיה וחיזוק לדבריו ממעשיו של שמואל הנביא? יש לומר: היה מקום לומר שמצות זכירת עמלק ומצות מחיית עמלק הם שני ענינים נפרדים, על כן בא הרמב"ם להשמיענו, כי באופן מחיית זכר עמלק נעשה ע"י שמקדימים וזוכרים את מעשה עמלק, ואחר כך מוחים אותו מתחת השמים, כפי שעשה שמואל, שהוא זכר תחילה ואחר כך ציוה להורגם. דהיינו זכירת עמלק היא הקדמה למחייתו.

ספר "דורש טוב"

